

BÚGVIN

1. Arg.

I. JANUAR 1941

NR. I

»BÚGVIN«

Búgvín er blað okkara Føroyinga í útlandinum. Tað mátti ikki verið at ivast í, at tað er tørvur á tilikum blað hjá okkum 3000 føroyingum, ið búgva í útheiminum. Ætlingin er at hava uppá mál tað, ið ætlast kann, at føroyskir haldarar helst vilja frætta um føroysk viðurskifti. Umstøðurnar gera tað, at tíðindini úr Føroyum verða ikki nógv; men lesarar *Búgvans* fáa at vita um, hvat ið gerst hjá Føroyingunum, ið her sita. So vera eisini greinir at lesa í *Búgvani*um viðvíkjandi landi okkara so nógv og drúgvur sum blaðrúmdin er til. Fáast nóg nógvir haldarar verður kanska gjørligt at veksa um blaðið.

BÚGVIÐ TYKKUM TÍ SO VÆL!

Út imóti 2000 føroysk konufólk eru í Danmark. Men vit undrast ikki yvir nøgdina, tá ið vit fáa at hoyra, at 200 konufólk 1933—37 árliga fluttu til Danmarkar. Orsakirnar til, at øll hesi konufólkini fara úr Føroyum, eru ymiskar, men ætlingin hjá teim nógvu er at koma heimaftur við góðum kunnleika og royndum og so heima gera brúk burtur úr tí, sum var nomið og lært til gagns í útheimunum. Ein fór burtur, tí henni longdist eftir at siggja og hoyra nýtt úr stóru verð, ein onnur fór, tí hon ætlaði sær at læra til sjúkrasystir, triðja fór út at lesa til students, fjórða út at verða arbeiðskona, fimta seyðmikona, sætta hárgreiðslukona o. s. fr.

Innast inni er ætlingin hjá øllum somlum at koma heimaftur til Føroya fyri at sleppa at liva og avrika okkurt handiligt ella andiligt har. Tað er onki at rósa okkum fyri, tí tað gera vit fyri okkara

egnu skuld. Hvat er meira náttúrligt enn tað, at vit seta okkum tað sum mál at sleppa at búgva og virka í tí landi, har vit livdu okkara rikastu løgur, okkara bestu ár, barna- og ungdómsárin. Tí alt tað, ið vit læra seinni á ævi okkara, munar lítið samanborið við tað, ið vit lærdu í okkara ungu árum, teimum fyrstu tjúgu árunum av okkara æviskeiði. Heimið er eittans, og við sterkum bondum eru vit knýtt at tí, og tað hevur givið okkum so nógv dýrabart, so nógv gleðistundir, at onki kann metast við tað. Vit hava afturfyri ta skyldu at verða heimi okkara til gleði og gagns. Á hesari uttanlandsferð okkara eiga vit at búgva okkum væl út til heimkomunnar og leggja okkum eina við at fáa alt tað góða, vit her læra, heim í viðføri. Tá ið vit fóru, tóktist kanska mangi heima fátækt, lítið, ótíðarhóskandi og ringt. Men meðan vit eru her, læra vit nakað annað, vit læra, at ikki er alt ringt og ónýtt, ið er í Føroyum, og tað er einki bert gott og vakurt, sum finnst her.

Sum tíðirnar nú hava verið, og vit onki post- og skipasamband hava havt við heimlandsoyggjar okkara, hevur saknurn verið stórur í skipunum og brøvunum, og sum ongatíð áður hava vit kent okkum burturstaddar, men júst hetta vekir okkara samvitsku og manir fram fyri okkum, at vit mugu gera okkara skyldu fyri Føroyaland og tjóð. Latum okkum í hesum blaðnum skriva um øll tey viðurskifti, ið viðkoma okkum. Og vit konufólk, ið eru so nógv í tali, eiga at taka til orða og siga okkara meining. Vit hava í samfelagnum sornu rættindi sum menninir, og samfelagið setur tí somu krøv til okkara.

«*Búgvín*» er amboðið, vit skulu bert nýta tað.

Sigríð.